

Sygn. akt XP 765/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2013r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie następującym:

Przewodniczący: **SSR Maria Mandecka**

Ławnicy: **Stefan Majka Józef Hamkało**

Protokolant: **Beata Kamińska**

po rozpoznaniu w dniu 4 czerwca 2013r. we Wrocławiu

przy udziale-----

sprawy z powództwa: T. T.

przeciwko: Miejskiemu Przedsiębiorstwu (...) Spółka z o.o. we W.

o przywrócenie do pracy

I. oddala powództwo

II. zasądza od powoda T. T. na rzecz strony pozwanej Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) Spółka z o.o. we W. kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego

UZASADNIENIE

Powód, T. T., pozwem skierowanym przeciwko stronie pozwanej, Miejskiemu Przedsiębiorstwu (...) Sp. z o.o. we W. wniósł o uznanie za bezskuteczne oświadczenia pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę za wypowiedzeniem, które zostało mu wręczone w dniu 13 lipca 2012 r.

W uzasadnieniu powództwa powód podniósł, iż nie zgadza się z zarzutami jakie przedstawiono mu w piśmie wypowiadającym umowę o pracę. Pracę swoją wykonywał sumiennie, mając na uwadze bezpieczeństwo pasażerów. W jego przekonaniu przewóz rowerów w środkach komunikacji miejskiej nie powinien mieć miejsca, ponieważ brak stosownych zabezpieczeń oraz wydzielonego miejsca na pojazdy rowerowe, co może grozić kolizją między pasażerami a rowerem.

W odpowiedzi na pozew, strona pozwana Miejskie Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. we W., wniosła o oddalenie powództw w całości oraz o zasądzenie od powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska, strona pozwana wskazała, że przyczyny podane w wypowiedzeniu są prawdziwe i uzasadniają wypowiedzenie powodowi umowy o pracę. Nadto strona pozwana kierowała się również okolicznością, iż powód spełnia warunki do otrzymania świadczeń emerytalnych. Zarzuciła, iż przy wypowiedzeniu kierowała się również skargami pasażerów na odmowę przewożenia kierowanym przez powoda autobusem rowerów.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód, T. T., zawarł ze stroną pozwana w dniu 24 lutego 2009 r. umowę o pracę na czas nie określony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowca autobusu. W tym samym dniu został zapoznany z warunkami zatrudnienia i uprawnieniami pracowniczymi.

W dniu 3 maja 2012 r. powód kierując autobusem linii 113 zatrzymał się na przystanku autobusowym i po wejściu do autobusu pasażerów odmówił kontynuowania jazdy z powodu wejścia do autobusu pasażera z rowerem. Pomimo próśb tego pasażera oraz innych znajdujących się w autobusie o kontynuowanie jazdy, nie uczynił tego, trwając przy swoim postanowieniu. Pasażer rower złożył, ustawił go w miejscu przeznaczonym na przewóz rowerów i oświadczył kierowcy, że będzie go w czasie jazdy pilnował, a nie może nim jechać bo ma uszkodzoną oponę. Dodatkowo przepytał pasażerów znajdujących się w autobusie czy jego rower będzie komukolwiek przeszkadzał. Pasażerowie nie sprzeciwiali się, poprosił zatem powoda, aby jechał dalej, uzasadniając to tym, że pada deszcz i musiałby iść pieszo do domu niosąc rower. Powód nadal odmówił kontynuowania jazdy.

Na miejsce przybyli wezwani przez pasażerów pracownicy Centrali (...) strony pozwanej oraz policjanci, którzy stwierdzili odpowiednie zabezpieczenie roweru i polecieli aby powód kontynuował jazdę. Powód nadal odmawiał dalszej jazdy.

Przeprowadzono rozmowę ze starszym dyspozytorem Centrali (...) i polecono powodowi aby zakończył pracę, pozostawił autobus i udał się do domu. Po usłyszeniu tych wiadomości, powód nagle podjął decyzję, że pojedzie dalej, jeżeli właściciel roweru odpowiednio go zabezpieczy. Po chwili ponownie zmienił zdanie, mówiąc, że nie jedzie a gdy pracownicy Centrali (...) stanowczo poprosili go o pozostawienie autobusu i udanie się do domu, ruszył i kontynuował jazdę. Zdarzenie to spowodowało, że strona pozwana musiała uruchomić autobus awaryjny.

Po tym zdarzeniu kierownik Zakładu (...) P. K. wraz ze swoim zastępcą A. Z. (1) przeprowadzili rozmowę z powodem, podczas której polecono mu zabieranie pasażerów z rowerami. Powód oświadczył, że przyjął polecenie do wiadomości i nie będzie przewoził rowerów, gdyż zagraża to bezpieczeństwu pasażerów. Dodał, że bez względu na napelnienie autobusu on i tak rowerem nie przewiezie.

Kierownik ponownie pouczył powoda o obowiązujących przepisach, uznał że zachowanie powoda kwalifikuje się do nałożenia na niego kary porządkowej od stosowania której jednak odstąpił, gdyż powód poinformował, że w miesiącu czerwcu 2012 r. nabywa prawo do świadczeń emerytalnych i będzie chciał z nich skorzystać. P. K. po rozmowie z zastępcą A. Z. poinformował powoda, że nie będzie wnioskował o karę porządkową na koniec jego pracy zawodowej, a jedynie zostanie pozbawiony premii regulaminowej za miesiąc maj 2012 r. Dodał nadto, że jeżeli się sytuacja powtórzy to wystąpi o rozwiązanie umowy o pracę z powodem.

Dowody:

- umowa o pracę z 24.02.2009 r. akta osobowe,
- notatka służbowa z dnia 03.05.2012 r. sporządzona przez pracowników Nadzoru (...) i policjantów WW i J K.

W. k.21,

- zapis z monitoringu w autobusie z chwili zdarzenia k.28,
- zeznania świadka P. K. k.41v.-42,
- zeznania świadka A. Z. (1) k.42v-43,
- zeznania świadka A. B. (1) k.73v.,

- zeznania świadka M. F. k.74-74v.,
- zeznania świadka K. J. k.74v.-75,
- zeznania świadka K. S. (1) k.75v.-76,
- notatnik służbowy posterunkowego A. B. k.80-83,
- notatnik służbowy posterunkowego K. S. k.84-87.

W dniu 4 lipca 2012 r. powód ponownie odmówił kontynuowania jazdy z uwagi na wejście do autobusu pasażera z rowerem. O fakcie tym strona pozwana dowiedziała się ze skargi wniesionej przez pasażera D. K. na zachowanie kierowcy - powoda. Stwierdziła, że pasażer miał skasowany bilet za rower, który nikomu w żaden sposób nie przeszkadzał, ponieważ pojazd był praktycznie pusty. Nadto powód wydał polecenie innemu pasażerowi, aby zaprzestał rozmowy przez telefon komórkowy. Powód poproszony przez przełożonych o ustosunkowanie się do skargi pasażera wyjaśnił, że odmówił jazdy z powodu dużego tłoku w autobusie.

Przełożony powoda po zapoznaniu się jego wyjaśnieniami i zapisem z monitoringu w autobusie, zwrócił się do Dyrektora ds. personalnych z wnioskiem o rozwiązanie umowy o pracę za wypowiedzeniem.

Dowody:

- zeznania świadka P. K. k.41v.-42,
- zeznania świadka A. Z. (1) k.42v.-43,
- skarga pasażera przesłana drogą elektroniczną z dnia 04.07.2012 r. k.22,
- zapis z monitoringu w autobusie z chwili zdarzenia k.28,
- wniosek o rozwiązanie umowy o pracę k.23.

Zgodnie z § 12 Regulaminu przewozu osób i bagażu środkami lokalnego transportu zbiorowego Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o. o. we W., przewóz rowerów w środkach komunikacji miejskiej może odbywać się pod warunkiem, że nie utrudnia on przejścia i nie naraża na szkodę osób i mienia innych pasażerów oraz nie zasłania widoczności obsłudze autobusu lub nie zagraża bezpieczeństwu ruchu.

Dowód:

- Regulamin przewozu osób i bagażu środkami lokalnego transportu zbiorowego MPK k.24-27.

Pismem z dnia 10 lipca 2012 r., strona pozwana wypowiedziała powodowi umowę o pracę z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, który upłynął w dniu 31 października 2012 r.

Przyczynami wypowiedzenia umowy o pracę były: (1) spełnienie wymaganych warunków do otrzymania świadczeń emerytalnych (wiek i staż pracy); (2) liczne skargi pasażerów spowodowane odmową przewożenia rowerów w trakcie wykonywania obowiązków kierowcy autobusu na liniach komunikacyjnych; (3) nie stosowanie się do wydawanych przez przełożonych poleceń służbowych.

Dowód:

- wypowiedzenie umowy o pracę akta osobowe powoda.

W oparciu o powyższe ustalenia, Sąd zważył co następuje:**Powództwo jako bezzasadne, nie zasługiwało na uwzględnienie.**

Podstawy prawnej roszczenia powoda, upatrywać należy w art. 45 § 1 k.p., który stanowi, iż w razie ustalenia, że wypowiedzenie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony było nieuzasadnione lub naruszało przepisy o wypowiedzaniu umów o pracę, sąd pracy - stosownie do żądania pracownika - orzeka o bezskuteczności wypowiedzenia, a jeżeli umowa uległa już rozwiązaniu - o przywróceniu pracownika do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowaniu.

Przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe, zmierzać więc miało, do jednoznacznego ustalenia, czy strona pozwana dokonując wypowiedzenia umowy o pracę za trzymiesięcznym okresem wypowiedzenia, uczyniła to w sposób prawidłowy, a więc spełniała wymogi formalne (np. konsultacji związkowych, formy pisemnej, podania przyczyny wypowiedzenia), a podana przyczyna wypowiedzenia była rzeczywista i prawdziwa.

Na wstępie rozważań należy zaznaczyć, iż wypowiedzenie umowy o pracę na czas nieokreślony w trybie art. 30 § 1 pkt 2 k.p. jest zwykłym sposobem rozwiązywania umowy o pracę, a pracodawca ma prawo do stosowania takiej polityki kadrowej, która zapewni prawidłową realizację zadań. Prawo wypowiedzania umów o pracę zawieranych na czas nieokreślony ograniczone jest jednak klauzulą generalną, w myśl której każde wypowiedzenia tego rodzaju umowy musi zawierać uzasadnienie merytoryczne. Zgodnie z przepisem art. 30 § 4 k.p. oświadczenie woli pracodawcy o wypowiedzeniu umowy zawartej na czas nieokreślony powinno zatem zawierać przyczynę dokonania tego rodzaju czynności prawnej, przy czym przyczyna wypowiedzenia umowy o pracę musi być konkretna i rzeczywista. Przyczyna ta jednak nie musi mieć szczególnej wagi czy nadzwyczajnej doniosłości, albowiem jak już wskazano, wypowiedzenie umowy o pracę jest zwykłym sposobem rozwiązania bezterminowego stosunku pracy (patrz wyrok SN z 4 grudnia 1997 r., I PKN 419/97, OSNP 1998/20/598).

Z treści oświadczenia woli pracodawcy z dnia 10 lipca 2012 r. wynika, iż przyczynami rozwiązania z powodem umowy o pracę były: liczne skargi pasażerów spowodowane odmową przewożenia rowerów w trakcie wykonywania obowiązków kierowcy autobusu na liniach komunikacyjnych; nie stosowanie się do wydawanych przez przełożonych poleceń służbowych.

W zakresie pierwszej przyczyny, odnoszącej się do: licznych skarg pasażerów spowodowanych odmową przewożenia rowerów w trakcie wykonywania obowiązków kierowcy autobusu na liniach komunikacyjnych, w ocenie Sądu, okazała się ona w pełni uzasadniona. Jak wykazało bowiem postępowanie dowodowe, powód miał obowiązek znać przepisy dotyczące przewożenia osób i bagażu środkami lokalnego transportu zbiorowego i znał te przepisy, co potwierdził w trakcie składanych przez siebie zeznań (nagranie k.91 min.07.10). Tłumaczył jednak odmowę przewożenia rowerów przepisami już nie obowiązującego Regulaminu, który obowiązywał w 2009 r. i pozostawiał kierowcy autobusu uprawnienie do decydowania czy zabrać rower, czy też nie. Podnosił, że w innych miastach obowiązujące regulaminy nie zezwalają na przewóz rowerów. Zdaniem Sądu, okoliczności te nie mają w rozpatrywanej sprawie nic do rzeczy. Obowiązujący Regulamin został zatwierdzony przez Prezydenta W. ma moc obowiązującą i należy go przestrzegać, a nie interpretować na swój sposób. Gdyby nawet przyjąć, że przewożenie roweru w autobusie zagraża bezpieczeństwu pasażerów to przeczą temu zeznania funkcjonariuszy Policji i kontrolerów strony pozwanej, którzy zostali wezwani na miejsce zdarzenia, widzieli jak dużo było pasażerów, jak był zabezpieczony rower i w ich przekonaniu nie stanowił on zagrożenia dla nikogo.

Na podstawie stwierdzenia powoda złożonego podczas przesłuchania, że przeszła burza nad miastem (08.15) i nie widział jak został umieszczony przez młodego pasażera rower w autobusie, bo w ogóle nie opuszczał swego miejsca za kierownicą, a przekonanie, że rower może komuś zagrazać wyrobił sobie podczas gdy dojeżdżał na stanowisko i widział

stojącego chłopca z rowerem (12.50) można wysunąć przypuszczenie, że powód jako kierowca lubił udowodniać pasażerom kto ma ostatnie słowo w autobusie. Przypuszczenie to znajduje swoje potwierdzenie w treści skargi jaka nadeszła drogą mailową do strony pozwanej, w której pisząca D. K. opisuje inne zachowanie powoda zabraniające pasażerce rozmowy przez telefon komórkowy oraz kolejne gdy starszej osobie poruszającej się z problemem zakazał wysiadania przednimi drzwiami, mówiąc, że są one tylko do wsiadania.

Uzasadniony okazał się również drugi z przedstawionych powodowi zarzutów, a więc nie stosowanie się do wydawanych przez przełożonych poleceń służbowych. Wykazały to zeznania świadków bezpośrednich przełożonych powoda, którzy po zdarzeniu z dnia 03 maja 2012 r., wyjaśnieniach powoda i analizie zapisu z monitoringu w autobusie, wydali polecenie powodowi, aby zabierał do autobusu rowery, co powód skwitował i tak nie będą zabierał.

Takie zachowanie powoda w świetle spójnych ze sobą zeznań przesłuchanych świadków, oraz złożonych dokumentów, których strona powodowa w trakcie procesu nie zakwestionowała, stanowi zdaniem Sądu uzasadnioną przyczynę do wypowiedzenia T. T., umowy o pracę.

Sąd dokonał ustaleń w niniejszej sprawie w oparciu o zebrane w sprawie dowody z dokumentów oraz zeznań świadków: P. K., A. Z. (1), A. B. (1), M. F., K. J., K. S. (1).

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy, Sąd dał wiarę przedstawionym w sprawie dowodom z dokumentów, jako że żadna ze stron w toku postępowania nie podważyła skutecznie ich autentyczności i wiarygodności. W szczególności, Sąd w pełni dał wiarę, przedłożonym przez stronę pozwaną: skardze przesłanej mailem z dnia 04.07.2012 r., notatce służbowej z dnia 03.05.2012 r.

Przy ustalaniu stanu faktycznego, Sąd nie wziął pod uwagę zeznań świadka K. R., bowiem jak sam zeznał jest on w konflikcie ze stroną pozwaną, miał już cztery sprawy sądowe, w jego przekonaniu został niesłusznie zwolniony z pracy. Zatem nie jest on osobą w pełni obiektywną, nie był przy zdarzeniach dotyczących powoda, a nadto jego zeznania są odmienne od zeznań pozostałych świadków.

Oceny zeznań świadków, za wyjątkiem wyżej wskazanym, Sąd dokonał w kontekście całego zgromadzonego materiału dowodowego. Sąd uznał je za wiarygodne, albowiem były one konsekwentne i logiczne oraz wzajemnie się uzupełniały i korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym sprawy, przez co dowiodły, iż wskazane przez stronę pozwaną przyczyny wypowiedzenia, były w pełni uzasadnione.

Przyczyna dodatkowa wskazana przez stronę pozwaną, a polegająca na nabyciu przez powoda uprawnień emerytalnych, nie stanowi samodzielnej przyczyny wypowiedzenia, a jedynie uzupełnia dwie główne, nadto informacja o niej pochodzi od samego powoda, który w rozmowie z kierownikiem P. K. i A. Z. (1), poinformował, że w czerwcu 2012 r. nabywa uprawnienia emerytalne i chce z nich skorzystać.

Mając na uwadze naprowadzone wyżej okoliczności, Sąd oddalił powództwo jako bezzasadne, o czym orzeczono w punkcie I sentencji wyroku.

Orzeczenie o kosztach w punkcie II sentencji wyroku, znajduje podstawę w treści art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Reguła ta dotyczy także spraw rozpatrywanych przez sądy pracy. Jeżeli zatem pracownik przegra sprawę pracowniczą, winien liczyć się z obowiązkiem zwrotu przeciwnikowi kosztów procesu obejmujących koszty sądowe (o ile były poniesione) oraz koszty zastępstwa procesowego strony reprezentowanej przez profesjonalnego pełnomocnika.

W niniejszej sprawie kosztami poniesionymi przez stronę pozwaną, zgodnie z jej wnioskiem z dnia 24 września 2012 r., były koszty wynagrodzenia pełnomocnika ją reprezentującego, które zgodnie z § 11 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez

Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.), wynosiły 60,00 złotych.